

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקעב

ערב ש"ק פ' בחוקותי, ל"ג בעומר, ה'תשס"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ג שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ה שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

IN HONOR OF OUR DEAR PARENTS

Reb Yehuda ben Chanah שיחי Stroll

Mrs. Charna Gittel bas Brontsa שתחי Stroll

May they go from strength to strength
in health, happiness, Torah and mitzvot.

DEDICATED BY THEIR CHILDREN & GRANDCHILDREN

Mr. & Mrs. Shmuel and Malka שיחי Stroll

and family שיחי

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service

15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666

Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

3 דבר מלכות

בקרוב יאבד הדולר את כל ערכו! / משיחת ל"ג בעומר היחשלי"ח

8 זמן הגאולה

אין עצה אחרת אלא לעשות רעש באמת... / הזמן הנכחי באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

לצייד לעצמו את הגאולה / קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה ומשיח

12 וילחום מלחמת ה' - וינצח!

מתביישים לומר את האמת / שיחות בענין שלימות העם והארץ

14 כתי"ק - פרסום ראשון

שיהי' "דינער" מלא בדירורים... / צילום נדיר מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ לשיחת ש"פ בהוי"ב היחשמי"ז

המדור "זמן הגאולה" מוקדש לעילוי נשמת מרת **חשא** ב"ר **נטע** אורי ע"ה
ובעלה ר' **יוסף ארי לייב** ב"ר **משה באר** ע"ה
ולע"נ ר' **מאיר** ב"ר **צבי ע"ה שנאל**
יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה
ולזכות זוג' - תבלחט"א - מרת **ח' רחל** בת **שפירנצא שנאל**
ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו - לברכות עד בלי די

המדור "כתב-יד-קודש" מוקדש לע"נ האשה מרת **מרים** בת ר' **אליהו וג'מילה** ע"ה **אלבז**
נפטרה במוצאי שבת קודש פ' בלק, אור לט"ז תמוז ה'תשס"ד - ת. נ. צ. ב. ה.
יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה
נדבת: **מרים, מרדכי, יעקב ודניאל בני מאיר ופרלה** שיחיו לוי

יחי המלך /

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 718-989-0194

סניף ארץ הקודש: ת. ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: yechi@770.org.il • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

אחי"כ צוה לנגן "ויהי"ר כו' שיבנה ביהמ"ק כו'...

(1) ראה שו"ע ארחיו אורח חיים ס"ב. ועוד.

(2) ע"ז ע"ג, א וכפרשיי ש"ס.

(3) תולדות כה, כו.

(4) פרישיי עה"ס - מכ"ד פ"ג, י.

(5) אוחיית תולדות עה"ס (קמה, ב. התבא, ר"מ). ושי"ג. וראה אוחיית תהלים (יהל

אור) עה"ס פ"ו, א (ע" סט).

(6) המשך והחריט תל"א ע' נכ דמילך. ועוד.

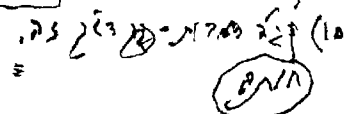
(7) כרכות ט, א. ושי"ג.

(8) ל' הכתוב - קהלת ב, יג. וראה ספר תהלים-תנ"ך ערך אור - כ"ח

דחושך

ס"ח. ושי"ג.

(9) תהומא (כאמ"ר) פקודי ו. שמו"ר פ"ג, ג. מדרש תהלים צב, ה. ועוד.

(10)

להלן פענוח הקטעים בהם נוספו הגהות כ"ק אד"ש מה"מ (באו בהדגשה):

בהמשך להמדובר לעיל וועגן דעם כינוס פון נשי ובנות ישראל - איז שטייענדיק בשבת
מברכים ר"ח סיון, וואָס איז כולל אין זיך אויך די שלשת* ימי הגבלה (פאר מ"ת), ובפרט
יום ראשון פון די ימי הגבלה, וואָס בשנה זו איז דאָס ביום ראשון* לאחרי שבת הבא -
איז כאן המקום צו דערמאָנען אויך וועגן דעם "דינער" (ווי מ'דופט עס דאָ אָן) פון
ישיבת "אהלי תורה" וואָס וועט פאַרקומען אין יום ראשון פון די ימי הגבלה.

ובכדי דאָס מקשר זיין מיט דער התוועדות - וועט מען געבן אָן ענין גשמי, משקה, פון
דער התוועדות פאַרן "דינער". און נאָכדעם וואָס מ'וועט טיילן דערפון אַ טייל דאָ (ווייל
ס'איז יום השבת) - זאָל מען דערנאָך (בחול) דערצו צוגיסן, וקמא קמא בטיל, במילא האָט
דאָס גאַנצע דעם ענין - און דאָס טיילן באַ דעם "דינער".

.. ובפשטות - אַז באַ דעם "דינער" זאָלן אַריינקומען אַ סך דינרי כסף וזהב, געלט. ע"ד
ווי ס'איז געווען ביי רשב"י [כ"ק אד"ש סימן ? למניחים לציון כאן המקור]

.. ויה"ר אַז די הכנות צו דעם "דינער", און דערנאָך דער "דינער" בעצמו ..

אח"כ צוה לנגן "ויה"ר כו' שיבנה ביהמ"ק כו'".

(* ראה פרש"י יתרו יט, טו. שו"ע אדה"ז (* ונמשך בליל יום ב'*)

חאו"ח סו"ס תצ"ד. חותם פ"ה דאבות - פרק דש"ק זה.

(* צילום הכתי"ק של ההערה השני' שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ נשמטה מההעתק שבידנו. המו"ל.

שיהי' "דינער" מלא בדינרים...

בשייכות ל"ג בעומר שחל בעש"ק זה, הבאנו צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ש"פ בהר-בחוקותי ה'תשמ"ג

כפ"ר. משיחת ש"פ בהר בחוקותי. מכת"ח פיון ה'תשמ"ג.

במשך דאמרוכר לעיל וקען דעם כינום פון נשי ובנות ישראל - איז שטיינערדיק
 נשבת מברכים ר"ח פיון, וואס איז כולל אין זיך אויך די שלשה ימי הנבלה (פאר
 מ"ח). ובפרט יום ראשון פון די ימי הנבלה, וואס נשנה וו איז דאס כיום ראשון
 לאחר שבת הנבא -

איז כאן המקום צו דערמאנען אויך וקען דעם "דינער" (ווי מירושם עם דא און)
 פון ישיבת "אהלי תורה" וואס וועט פארקומען אין יום ראשון פון די ימי הנבלה.
 וכבר דאס מקשר ויין מיט דער התוודות - וועט מען נעכט אן ענין נשמי
 משקה פון דער התוודות פארן "דינער", און נאכדעם וואס מ'וועט טיילן דערפון א
 קעגן דא (ווייל מ'איז יום השבת) - זאל מען דערצו צוגיבן, וקמא קמא כשיל' במילא
 האט ער גאנצען ענין - און דאס טיילן כא דעם "דינער".

ויהייר אז מ'זאל ויין "אהלי תורה" בפועל - "אהלי תורה" לשון רבים,
 אזוי ווי מ'יזש אהלים³ לשון רבים. "אהלו של שם ואהלו של עבר"⁴ - תורה שכתב און
 תורה-שבעל-פה⁵, אזוי אויך-תורת הנגלה און פנימיות התורה,
 וואס דאס איז ענינו פון רשב"י⁶ חייבד נגלה דתורה ופנימיות התורה.
 וואס "כראי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק"⁷ - אז אין דער שעת הדחק פון
 דעם חושך כפול ומכופל איז כראי לסמוך אויף רשב"י, כיו אז פון דעם חושך כפול
 ומכופל פון גלות כליכום נאר א'כער דער ענין פון יתרון האור מן החושך⁸, און אזוי
 ווי מ'איז געווען א חושך כפול ומכופל - איז דאס א יתרון האור כפול ומכופל.
 וכפשטות - אז כא דעם "דינער" זאלן אריינקומען א סך דיני כסף והכס, נעלם.
 ווי מ'איז געווען פארן רשב"י⁹, אז ער האט גענומען תלמידיו צו א בקעה
 יונתפלג לפני חקב"ה, איז געווארן א נס יונתמלאת חקעה דיני וחכ"ה.
 א'כער בוסן היה ראוי מען ניש אנקומען צו גיין צו א בקעה - ווייל מ'האט די
 כרכות אויף הצלחה פון כ"ק מו"ח ארמז"ר נשיא דורינו.
 ויהייר אז די הכנות צו דעם דינער, און דערנאך דער "דינער" זאלן און
 דערנאך דער המשך דערפון - זאלן ויין כהצלחה רבה.
 [כ"ק ארמז"ר שליט"א נתן כקבוק משקה להרי מ.ש. שיהי עבוד הדינער].
 אה"כ צוה לו להכריז אורות הדינער (ופגנו. מקומו וכו'). אחרי החכמה התחיל
 כ"ק ארמז"ר שליט"א לנגן והרקותי לכם כריכה.

לראי קראיתו י"א. זאל מ'האט האט ס'ס' 132

בקרוב יאבד הדולר את כל ערכו!

אפי' אחד כזה שלא איכפת לו שהגאולה תבוא רגע אחד מאוחר יותר,
 ובצונו להנות מכספו ברגעי הגלות האחרונים, זאת למרות שאינו
 משתמש בכסף, אלא רק יושב וסופר את הנירות ומחשב כמה דולרים
 יש לו בבנק... ● אומרים לו: תיכף מגיע משיח, ואז הדולר לא יתפוס
 מקום! ● זועקים הגבירים: היתכן, הוא התייגע כל כך הרבה לאסוף
 דולרים - ולפתע מגיע משיח וכל המציאות שלו לא תתפוס שום מקום,
 יאמרו לו: יש לך כ"כ הרבה דולרים, מי צריך א"ז עכשיו?! זה כבר לא
 מטבע המהלכת! ● אומרים לו: תרחם על הקב"ה! השכינה נמצאת
 יחד איתך בכל מקום - בשעת הליכתך לבנק, וכאשר אתה יושב
 "מאחורי" הנהג ונהנה מענינים של מה בכך, הקב"ה נמצא יחד איתך,
 כביכול ● משיחת ל"ג בעומר ה'תשל"ח - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

עמהן שנאמר³ למענכם שלחתי בבלה, ואף
 כשהן עתידין ליגאל שכינה עמהן שנאמר⁴
 ושב ה' אלקיך את שבותך, והשיב לא נאמר
 אלא ושב, מלמד שהקב"ה שב עמהן מבין
 הגליות."

ב. [.] והביאור בזה (בפרטיות ובנוגע
 לפועל):

כאשר יהודי נמצא בגלות, הרי למרות
 שהנשמה אמנם לא הלכה לגלות⁵, אבל הגוף

א. כיון שנמצאים ביום שמחתו של רשב"י,
 יקשרו זאת עם מאמר של רשב"י הפותח
 במילים "תניא ר"ש בן יוחי אומר כו".

הגמרא אומרת¹: "תניא ר"ש בן יוחי אומר
 בוא וראה כמה חביבין ישראל לפני הקב"ה
 שבכל מקום שגלו שכינה עמהן, גלו למצרים
 שכינה עמהן שנאמר² הנגלה נגליתי לבית
 אביך בהיותם במצרים וגו', גלו לבבל שכינה

(1) מגילה כט, א.
 (2) ש"א ב, כז.
 (3) ישעי' מג, יד.

(4) נצבים ל, ג. וראה גם פרש"י עה"פ.
 (5) ראה ספר המאמרים קונטרסים ח"א ע' 350.

הוא בגלות, ז. א. הגוף בכללותו נמצא בגלות, והמושל עליו הוא שר המדינה,

– זוהי ה"הנחה" שישנה כשנמצאים בגלות: דמכיון שחיים בין אומות העולם ובאופן של גלות (לא רק בני ישראל הנמצאים בחו"ל, אלא אפי' בני"ה הדרים בארץ הקודש) – אזי הנחת הגוף היא שעליו להתנהג כמו הגוף של השני, שהוא אינו יהודי.

וזהו כללות הענין ד"גלו למצרים" (מל' מיצרים וגבולים), שהוא מעמיד את עצמו במדידה והגבלה בהנהגה דמצרים – עכ"פ בנוגע להגוף.

ועל כך אומרים לו, שעוד לפני עבודתו הפרטית לצאת מהגלות – כבר "שכינה עמה" לא משאירים אותו לבד שאז ביכולתו לחשוב כיצד אפשר להסתדר ("זיך איינקערן") עם כל העולם – אלא מלכתחילה כבר "שכינה עמה".

ואח"כ זה משתלשל בפרטי הגוף – איך יתנהג ראש, איך יתנהג חלק האמצעי הקשור עם הרגש הלב וכיצד ינהג הגוף בנוגע למעשה בפועל – שאלו הם פרטי הגלויות דגלות בבל, מדי, יון ורומי, שאין כאן המקום להאריך בה. ומוסיפים ואומרים לו ש"הקב"ה עוזרו",⁶ ובמילא יונח אצלו שאינו שייך לענין הגלות, ומכיון ש"שכינה עמה", אזי כשם שהוא בטוח שהקב"ה יצא מהגלות כך עליו לבטוח שייצא בעצמו מהגלות.

וביודעו שמדובר רק בענין זמני, ובודאי נצא מהגלות – הוא עוסק בזה ביתר מרץ וביתר בטחון, ביודעו שבודאי יצליחו בה.

לאחר מכן זה משתלשל בכל פרט במיוחד: בשכל, ברגש שבלב ובשכל ורגש הקשורים עם מסקנא בנוגע לפועל, עד למעשה בפועל –

וראה גם שיחת י"ב תמוז תשי"ד (שיחות-קודש (הוצאת תש"ס) ע' 356). וש"נ.

(6) קידושין ל, ב. סוכה נב, ריש ע"ב.

שבכל ענין וענין "שכינה עמה".

וזה פועל עליו שלא יהי' שקוע (ובטל) בגלות, אלא אדרבא, יעמוד בתוקף, ויעשה כל התלוי בו בכדי לקרב את הגאולה.

ג. ויתירה מזו, מוסיפים ואומרים: "ואף כשהן עתידין ליגאל שכינה עמה".

דלכאורה הרי זה דבר הפשוט שכאשר בני ישראל כבר אינם נמצאים בגלות, השכינה גם כן אינה בגלות, שהרי כל הענין בזה שהשכינה היתה בגלות הוא רק משום שבנ"ה היו בגלות ו"שכינה עמה" –

אלא החידוש כאן גדול יותר:

בנ"ה פועלים ע"י עבודתם בזמן הגלות ש"כשהן עתידין ליגאל שכינה עמה". . הקב"ה שב עמה" כו" – השכינה יוצאת מהגלות באותו האופן כפי שבנ"ה יוצאים מהגלות.

זאת אומרת, השכינה אינה יוצאת מהגלות בדרך ממילא מאחר שבנ"ה כבר אינם בגלות – אלא השכינה יוצאת מהגלות באופן כפי שהגלות היתה מצד עצמה (לא מצד בני"ה),⁷ ולאחמ"כ באה הגאולה.

ומדוע השכינה יוצאת מהגלות? – לא מצד עצמה ובדרך ממילא, אלא משום ש"שכינה עמה", כלומר, יהודי ע"י עבודתו פועל לא רק את הוצאתו הפרטית מהגלות אלא גם הוצאת השכינה מהגלות, מההעלם והסתר שישנו על אלוקות – כיון שנמצאים ב"עולם" מל' העלם והסתר,⁸ עאכ"כ כפי שזה בזמן הגלות; ויהודי ע"י עבודתו פועל את הוצאת השכינה מהגלות ומגלה אלוקות בעולם!

ולכן, ההרגשה והמעמד ומצב של השכינה הוא ממש כאילו היתה בגלות מצד עצמה ואח"כ יצאה מהגלות.

ד. בזה יובן מה שאומרים "ושב ה' אלקיך את שבותך", היינו, ש"הקב"ה שב עמה" מבין

(7) ראה בסוף הסעיף.

(8) לקו"ת שלח לז, ד. ובכ"מ.

ולמרות זאת – זו התשובה היחידה שמתביישים לענות!!

ועד כדי-כך כפול ומכופל חושך הגלות, שבאים המבולבלים וטוענים שהדיבורים על מסירת שטחים מארץ ישראל לגוים הם דרך הצדק והישר, וזו הדרך שתביא לשלום – בה-בשעה שהקב"ה אמר שעל-ידי-זה עושים את הגוי לגזלן, כי רק כאשר היהודים מחזיקים בארץ ישראל מקיים הגוי את רצון הבורא ש"נטלה מהם ונתנה לנו", ואעפ"כ מתעקשים לעשות את הגוי לגזלן, שיחזיק בדבר שאינו שלו!

ד. וכמדובר כמה פעמים, אין לזה כל קשר לג' השבועות⁷ – שאחת מהן היא "שלא יעלו ישראל בחומה" – רש"י ידע מהג' שבועות, ולמרות זאת אומר ל"בן חמש למקרא" שכאשר הגוי ישאל אותו שאלה זו יענה לו כך וכך.

ורש"י אינו אומר ששאלה זו ישאל אצלו ילד גוי, אלא שאלה זו ישאלו אומות-העולם:

יושבים 140 גוים ו"רגשו גוים ולאומים יהגו",⁸ וטענתם החיצונית היא – שלא יכולים לסבול ענין שאינו על-פי צדק וישר!

– אנשים אלה הם נכדיהם של ההולכים במסעות [הצלב] וכו', וכפי שאירע גם בדורנו, רחמנא-ליצלן היל-לא-תהי' (לא תקום פעמיים צרה), ומתנהגים בדרכיהם (לא רק במחשבה או בדיבור, אלא) גם במעשה בפועל ממש – כפי שהיה לפני מספר שבועות ולפני שנה ושנתיים, ועתה עוד אומרים "אכלתי ואוכל עוד"!

אלא שישנם כ"כ הרבה יהודים שנופלים ברוחם כלפי הגוי, ואינם יכולים לפעול בעצמם פעם אחת ולתמיד להדפיס את האמת ולשולחה לכל מאה וארבעים הגוים, ולומר להם שמוסרים בזאת דבר ברור שנדפס בדפוס פלוני ובמקום פלוני (במדינה אחת ובמדינה שניה וכו') אשר עליו חונכנו, מכיון שזהו הלימוד הראשון שלומדים עם הילד (ואין זה מהענינים שעליהם נאמר⁹ "אין מוסרין דברי-תורה לעכו"ם", אלא מהענינים שצריכים לומר לגויים¹⁰).

[.] . ובמקום לטעון את הטענה האמיתית שולחים אח"כ שלוחים ומשתדלים "לזחול" עם טענה שאינה אמיתית, מתוך בושה עצמית וחוסר תוקף לומר את הטענה האמיתית ש"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

וכמדובר כמ"פ, זהו ענין של פקוח נפש, שפקו"נ דוחה את כל הענינים¹¹; וגם אינם-יהודים מבינים ענין זה, כי הוא איננו חידוש של התורה שעדיין לא נמשך בעולם, אלא גם השבעים אומות אוחזים שפקו"נ דוחה את כל החשבונות – ואעפ"כ לא טוענים טענה זו.

ה. והעולה על כולנה – כמה פחדנים מבני ישראל התאחדו יחד באומרם שטענת אומות-העולם ("לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גוים") יש לה מקום ביהדות, וכך צריכים לדבר יהודים!

וביודעם שדרך זו תוביל למלחמה רח"ל בעתיד הקרוב היל"ת – "הנה שמים חושך לאור ומר למתוק"¹², ואומרים שזו הדרך לשלום!

סיום השיחה בסוף עמוד 7

(7) כתובות קיא, רע"א.

(8) תהלים ב, א.

(9) חגיגה יג, א.

(10) ראה שד"ח כרך ז ע' א'תקטו ואילך.

(11) סנהדרין עד, א. רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ה ה"א.

הל' שבת פ"ב ה"א, ג.

(12) ל' הכותב – ישע"ה, ה, כ.

מתביישים לומר את האמת

א. בתחילת פירושו על התורה¹ (שזו ההתחלה של כל הענינים), מביא רש"י את המדרש² שאומר אשר יגיע זמן שאומות-העולם יטענו שארץ ישראל שייכת להם.

ומן הקל אל הכבד: בתחילה אומרים שחלק פלוני מארץ ישראל שייך להם, ולבסוף אומרים שכל ארץ ישראל שייכת להם.

ואומרים שטענתם אינה נגד היושר, חס-ושלום, אלא אדרבה – בכך מתבטא הצדק והיושר: מכיון שאסור לעשות שום עוולה ואסור לגזול, אם-כן – טוענים הם – "לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גויים"³ [שהשבעה גוים הם כללות השבעים אומות]!

דהיינו, לטענתם אינם רוצים לקחת משהו או לעשות עוולה, אלא אדרבה – הם אנשים צדיקים, רודפי שלום ורוצים דוקא שלום, והיות ששלום קשור בכך שלא עושים שום עוולה לאדם שני, במילא, טוענים כלפי בני ישראל "לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גויים".

ב. אומר רש"י לתינוק "בן חמש למקרא"⁴ – אם יטענו טענה כזו, צריך לענות להם: "כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם, וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"⁵!

– זוהי התשובה של "תורת אמת": אם רוצים להציל את פלוני מענין של היפך קיומו, צריכים לדאוג שלא ילך נגד רצון הבורא ש"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו" – לבני-ישראל עם קרובו, באופן של "נחלת עולם".

וכאשר יהודים מתחילים לטעון דמכיון שיש לנהוג על-פי צדק ואסור לעשות שום עוולה, איך אפשר לומר שלא ימסרו 'אף שעל' – צריכים לדעת שבטענה זו הולכים נגד "תורת אמת" שנקראת "תורת חיים" – הוראה בחיים⁵, ומורה כיצד יש להתנהג בחיי היום-יום, עאכו"כ בענין הנוגע לרבים.

ואם רוצים להבטיח שלצד שכנגד לא יהיו ענינים מאוד בלתי רצויים – צריכים למנוע מהם ללכת נגד רצון ה', שהוא ברא "את השמים ואת הארץ"¹.

כיצד ניתן להצליח לפעול שהמענה יתקבל אצל הגוי – הרי זה דוקא כשיאמרו לו את האמת ומפני האמת כולם מתבטלים, אבל כשמתחילים לענות לו דברים אחרים – כיון שהם אינם אמת ואין בהם את הענין של "אמת מארץ תצמח"⁶, הוא אינו מתבטל בפניהם.

ג. [.] וכמדובר כמה פעמים, כבר נתנו את כל התשובות השונות והמשונות שרק יכולים להיות, מלבד תשובה אחת ויחידה הכתובה בתורה שכבר נדפסה לפני מאות שנים וכמה דורות לפני הדפסתה כבר היתה בכתב, ואותה יודע כל אחד אפי' ילד בן חמש, ואפילו אחד שלא למד בישיבה או ב"כולל" אלא רק הלך לתלמוד תורה – מיד אמרו לו את המענה שעליו לענות (לטענת) הגוי.

(1) בראשית א, א.

(2) ב"ר פ"א, ב.

(3) פרש"י בראשית שם.

(4) אבות פ"ה מכ"ב.

(5) רד"ק לתהלים יט, ח. זח"ב נג, ב. ועוד.

(6) תהלים פה, יב.

הגליות" באותו האופן כפי שזה אצל בני":
כשם שאצל בני" ישנה שמחה גדולה מכך שיוצאים מהגלות, כמשל ה"בן מלך שהי' בשבי' וטוחן בבית האסורים" – עם כל הלשונות המובאים בתניא⁹ – ואח"כ "יצא לחפשי אל בית אביו המלך", עד"ז הוא גם בנוגע לענין הגלות, שבנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה נמצא בגלות, הרי מובן גודל השמחה כאשר יוצאים מהמעמד ומצב דחושך כפול ומכופל של הגלות לחירות האמיתית שהתהי' בגאולה האמיתית והשלימה,

הוא מוחל על כך שהגאולה תבוא רגע קודם, לא איכפת לו שהגאולה תהי' רגע מאוחר יותר – ברצונו להנות ברגעי הגלות האחרונים מהרחבות שישנה בארצות הברית, להנות מכספו.

זאת למרות שאינו משתמש בכסף, אלא רק יושב וסופר את הנירות ומחשב כמה דולרים יש לו בבנק...

איזו הנאה יש לו מכך?!

לצדקה נותן לא יותר מאשר כך וכך, לפרנסת בני ביתו מוציא כך וכך בלבד – שהרי גם אם ירצה אין ביכולתו לאכול מאכלים טובים כל היום כולו ומוכרח לנוח בין סעודה אחת לשני' מאחר שזהו טבע הגוף – וא"כ, הוא אינו יכול להוציא את כל כספו עבור פרנסת בני ביתו,

וגם אם יחפץ בלבושים הכי יקרים, אין ביכולתו ללבוש יותר מ-18 לבושים – כהדין בהל' שבת¹⁰ שכמות הלבושים הגדולה ביותר שמוותר לצאת בהם בשבת (ע"י לבישתם) היא 18 בלבד, ונמצא שגם אם יש לו כ"כ הרבה דולרים ורצונו לקנות 36 לבושים – זה לא יעזור לו, משום שאינו יכול ללבוש יותר מ-18 לבושים...

ואם-כן, מה יוצא לו מכספו – רק מה שניתוסף (בחשבון כספו) עוד "אפס" ("נאך אַ זיראָ" – כפי שנקרא עתה), שאזי מתעשר עשר פעמים ככה, וצועק: שישו בני מעי'!...

– מה יש לך מהדולרים? תשתמש איתם לדבר טוב!

(10) שבת קכ, א במשנה. ע"ש (ובגמרא) – הובא בג"כ הרמב"ם הל' שבת פכ"ג ה"כ ואילך. והרי אין מחלוקת במנין הלבושים שאדם יכול ללבוש בפ"א.

(9) פל"א (מ, סע"א ואילך).

ה. ומכאן מקבלים חיזוק ונתינת כח נוספים בעבודת האדם:

אפי' אחד כזה שמוותר ח"ו וצועק מה כל הרעש ("דער געוואלד") שהוא ישרא עוד רגע אחד בגלות, ומדוע בשביל הרגע הזה עליו להתאמץ, לשנות את טבעו ולעסוק בענינים של יחידות, הן בקשר לעצמו והן בהפצת היהדות והתורה בקשר ליהודי שני,

[וממשיך לטעון, ש]לאחרי תשע עשרה מאות שנה בגלות לא איכפת לו להיות עוד רגע בגלות, ובלבד שיוכל לישון בשלוה ברגעי הגלות האחרונים... הוא כבר עמל מספיק, ועתה רצונו לישון ולא להתאמץ.

ובמילא – טוען – שלא ניגע אותו ונאמר לו שמוכרח להפחית זמן משנתו עבור לימוד תורה, ומוכרח לקיים מצוות בהידור שלכן עליו לתת עוד כמה דולרים לענינים של תורה ומצוות, וכדי שהגאולה תבוא בהקדם האפשרי עליו להתעסק עם יהודי שני ביתר להט – עתה רצונו לנוח, הוא יהודי עייף ("א

לצייר לעצמו את הגאולה

גם כאשר נמצאים בזמן הגלות, "מדבר העמים", ויש דברים המבלבלים כו' לעסוק בתומ"צ כהוגן – בכחו וביכולתו של יהודי לפעול על עצמו שמצב הגלות לא יפריע לו לשלימות העבודה בתומ"צ – עי"ז שמתבונן ומצייר לעצמו את מצב הגאולה שזוכים אליו תיכף ומיד ממש, שאז, נעשה בהרגש נפשו מצב שהוא מעין ודוגמת מצב הגאולה.

(משיחת ש"פ בהו"ב, מבה"ח סיון ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

מה שישנם כאלו שאינם רואים זאת...

. . ומה שישנם כאלו שאינם רואים זאת – הרי ידוע הפתגם שמחשבתו של הסוס אודות ה"תבן" אינה משנה את המציאות שאודותי' חושבים ה"חכמים" היושבים בעגלה... ואדרבה – תפקידם של ה"סוסים" לסייע ולהביא את החכמים למחוז חפצם, אלא שיש צורך להכות את הסוסים ("שמייסן די פערד") – ב"מקל נועם" כמובן, וכב' הגירסאות שבדבר: (א) להכות את הסוסים כדי שידעו שהם סוסים. (ב) להכות את הסוסים עד שתתבטל "סוסיותם" ("זיי זאלן ווערן אויס פערד"), וזאת – כאשר נמצאים במצב של נשמות בגופים!

(משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

כשיהודי רוצה באמת את הגאולה – היא באה מיד!

כאשר יהודי רוצה באמת את הגאולה – באה הגאולה מיד! כי מצד הקב"ה בודאי אין מניעה ח"ו, ואדרבה: "אביו שמר את הדבר" (וישב לז, יא), וכפרש"י: "ממתין ומצפה מתי יבוא", כלומר, הקב"ה ממתין מתי כבר תבוא הגאולה, ורק זקוקים שבני ישראל ירצו זאת באמת, ומיד יתגלה רצון הבורא והגאולה תבוא מיד, כאן למטה בעוה"ז הגשמי, ותושלם כוונת הבורא דנתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים באופן גלוי!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת

ח'יה מושקא ושטערנא אסתר ע"ה בנות - יבלחט"א - הרה"ח ר' אפרים זאב שמואלי שיחי

נלב"ע ביום כ"א מנחם-אב ה'תשס"ד

ולע"נ הוריו: ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג

ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד

ת. נ. צ. ב. ה.

י"ה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ורק כשמרגישים באמת מהי "חירות" אזי ניתן להרגיש באמת מהי "גלות" – אך הוא מלכתחילה נולד במעמד ומצב זה, ושכנעו אותו שחירותו מתבטאת בכך שיתוסף לו עוד דולר, וכל דולר נוסף יתוסף בחירותו, וכשיהיו לו עוד 2 דולר יהי' עוד יותר בחירות, וכשיתוספו לו עוד 3 דולר הוא כבר אדם מורם מעם!...

וכאשר עומד במעמד ומצב כזה – שמתחנן ורוצה להשאר עוד בגלות כדי שיוכל להנות מכספו וכו' – אזי מפני שהקב"ה הוא עצם הטוב וטבע הטוב להטיב¹², מוותר לו הקב"ה ("גיט ער אים נאך"). וכידוע הפירוש שהפשטנים מפרשים¹³ על הפסוק¹⁴ "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון" – שהקב"ה נותן לכל בעל חי כפי רצונו, וגם כשהרצון עקום מוותר לו הקב"ה.

ז. אך הרי סוף-כל-סוף רחמנות עליו, וצריך להוציאו מגלותו (אצל הדולרים) – על-כן מספרים לו, שבכל רגע שנמצא בגלות "שכינה עמהן" – הקב"ה נמצא בגלות יחד איתו, בגלל שהוא נמצא בגלות.

ואין ענין יוצא מידי פשוטו – ענין זה אינו דרוש או פשט"ל, ולא רוצים לשכנע על-ידו מישהו כדי שיהי' לו לב רגוע, אלא ענין שכתוב ב"תורת אמת" – שכאשר יהודי נמצא בגלות, הוא מחזיק יחד איתו את השכינה בגלות, את ה"חלק אלוקה ממעל ממש"¹⁵.

וכפי שאדמו"ר הזקן כותב בתניא¹⁶ בנוגע לעבירה, שאפ"ל אם היא רק "לפי שעה" הרי זה "כמשל האוחז בראשו של מלך ומורידו למטה וטומן פניו בתוך וכו'".

12) ראה עמה"מ שער שעשועי המלך רפ"א. שעהיה"א פ"ד.

13) מצו"ד עה"פ.

14) תהלים קמה, טז.

15) תניא רפ"ב.

16) ספכ"ד.

– אך הוא אומר: לא! עליו להיות גביר... – מה ייצא לך מכך שתהי' "גביר", שיהיו לך עוד כל כך הרבה "אפסים" לאחר המספר הראשון ("אזוי פיל "זיראָס" נאָכן איינס"?!...) זה הרכוש שלו, ולכן אינו מרשה לעצמו להשתמש בדולרים עבור עצמו, ולא עבור יהודי שני, וכו' וכו'.

ו. אומרים לו, אע"פ שיש לו רצון להנות מכספו וכו', שלכן מוותר על כל הענינים ולא איכפת לו להשאר בגלות וכו' – אבל תיכף מגיע משיח, ואז הדולר לא יתפוס מקום!

זועקים הגבירים: היתכן, הוא התייגע כל כך הרבה לאסוף דולרים, והחביא אותם בבנק שנותן כך וכך אחוזים (אחוז אחד יותר מהבנק השני) – ולפתע מגיע משיח וכל המציאות שלו לא תתפוס שום מקום, לא יצטרכו את הדולרים כיון שיהי' אז "לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה'"¹¹ – יאמרו לו: יש לך כל כך הרבה דולרים, מי צריך את זה עכשיו?! זה כבר לא מטבע המהלכת!

במילא הוא צועק, שניחו לו להשאר עוד מעט בגלות, כי ברצונו להנות מכספו עד שהמפרסמים את רשימת המליונרים בארה"ב יכניסו גם אותו לרשימה זו – עבור זה כדאיית לו הגלות!...

ומי מדבר עוד על כך שתהי' לו מכונית אחת יותר מזולתו, אשר בה הוא לא יישב במושב הנהג שהרי עבור זה יש לו משרת מיוחד שמסיע אותו, ואף שהמשרת מזיק ושובר את רכבו וכו' – אבל העיקר שהוא יושב במושב האחורי... הנהג יושב במושב הקדמי, ואותו הושיבו מאחור ("אוועקגעזעצט פון אונטן"), ובזה מתבטא כבודו – שיושב מאחור ומכריז: שישו בני מעי, אני הגביר!...

אין הוא מרגיש כלל שנמצא בגלות, היות

(11) עמוס ח, יא.

מהו עולם "נורמלי"?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

הרי נאמר¹ "ועמך כולם צדיקים", ואם כן, כשכל בני ישראל נאספים יחדיו, נעשים כולם לצדיק אחד גדול, "מיוחד שבעדרו"².

וכאשר הם גוזרים ומכריזים כולם ביחד בגלוי ובקול רם שמישיח יבוא "נאו" - באנגלית וגם בשפות אחרות, עד ללה"ק ובינתיים גם באידיש [שזו השפה בה השתמשו הבעש"ט ורבותינו נשיאינו, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, לאמירת תורה, קבלה וחסידות, כפי שכתוב באגה"ק³] - בודאי שהקב"ה מקיים את הגזירה, "ותגזור אומר ויקם לך"⁴ - שמישיח בא "נאו", ו"מיד הן נגאלין"⁵.

וכידוע הסיפור עם הצ"צ, שהתייצב באסיפה בפעטערבורג עם שרי המלוכה, ודיבר לפניהם בתוקף ובחריפות מתוך מסירות נפש. וכששאלו אותו אח"כ - הרי יש לו עדת חסידים, וכיצד יכול להתייצב כך במס"נ? ענה: שתי תשובות בדבר, בסגנון הש"ס - תירוץ ו"איבעית אימא": (א) יש את הבנים. (ב) כאשר כל היהודים יחליטו ויתאספו כולם יחדיו - הם יכולים לפעול הכל!

ועד"ז בעניננו: כאשר כל היהודים באים יחד ונעשים צדיק אחד גדול, וגוזרים ומכריזים שמישיח יבוא תיכף ומיד - ודאי שזה נפעל בפועל למטה מעשרה טפחים,

והולכים ביחד עם משיח צדקינו לארץ ישראל, ושם גופא בירושלים, ושם גופא בביהמ"ק,

והגוים יביאו אותם לשם "כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור"⁶, ויקויים "והיו מלכים אומניק ושרותיהם מיניקותיך"⁷.

ואזי יהי' העולם נורמלי, לא כפי שהוא עכשיו, כדמוכח מזה גופא שמישיח עדיין לא בא - ביאת משיח צדקנו זה דבר נורמלי, ומכיון שמישיח עדיין לא בא מוכרחים לומר שהעולם איננו נורמלי -

אזי דבר זה יתבטל ומשיח יבוא בפועל, בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש ובעגלא דידן.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

1) ישע"י ס, כא.	4) איוב כב, כח.
2) יומא לד, ב.	5) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.
3) סכ"ה (קמא, א). וראה לקו"ש חכ"א ע' 446	6) ישע"י ס, כ.
ואילך.	7) שם מט, כג.

ולכן אומרים לאותו יהודי, שאפי' אם רצונו ושיטתו הם - שעוד "אפס" בסכום כספו זה דבר גדול מאוד משום שהונו מוכפל עשר פעמים יותר, ומביא ראי' שכך אומר הרואה-חשבון שלו ("אקאוטענט"), כך אומר הבנק וכך אומרים ה"דאו" וה"בראדסטריט" המפרסמים את רשימת המליונרים מי גביר גדול יותר [ותודות לכך באפשרותו לקבל הלואה גדולה יותר (זה הרווח מכך שהוא גביר גדול יותר - שיכול לקבל הלואה גדולה יותר!...)]

- עליו לדעת שע"ז הוא מחזיק את הקב"ה בגלות!

שאזי מצד אנושיות בלבד (לא מצד יראת שמים) יוותר גם על שנתו המתוקה כשהולך

לישון על כרית שנעשתה מדולרים (שלכן ברצונו לישון ושמישיח לא יבלבל אותו מלהנות מהדולרים שלו) - אומרים לו: **תרחם על הקב"ה!** השכינה נמצאת יחד איתך בכל מקום - בשעת הליכתך לבנק, וכאשר אתה יושב "מאחורי" הנהג ונהנה מענינים של מה בכך, הקב"ה נמצא יחד איתך, כביכול -

ומובן, שכאשר נודע לו שזה קשור עם הוצאת הקב"ה מהגלות רגע אחד קודם - הרי אם יש לו קצת חוש אנושי, יוותר על שנתו המתוקה (שנראה לו שבוה מתבטא אצלו הנחת האמיתי), ויעשה כל התלוי בו בכדי להיות יהודי חי ("א לעבעדיקער"), ע"י "תורת חיים" ומצוותי' עליהם נאמר "וחי בהם"¹⁷.

(17 אחרי יח, ה.)

מוקדש לע"צ **אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל** - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת **פאולין רות** בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו - לברכות עד בלי די

להלן המשך השיחה מעמוד 13:

וכאשר שואלים אותם: עם מי הנכם הולכים לעשות שלום, הרי הם אינם רוצים לדבר עמכם? הם עונים: קעת יש למסור את כל השטחים, ואח"כ כשיראו הגוים שהיהודים מתנהגים בדרך הצדק והיושר ומוסרים הכל ללא שום תמורה - זה יפעל על הגוי שלא יהי' ברוגז ולא ירגיש שנפגע, ויסכים להתחיל לדבר על שלום!

ולשם כך יש להעמיד בסכנה רח"ל שלשה וחצי מליון איש, שמתוכם 3 מליון הם יהודים! וכאמור לעיל, היות שנמצא בגלות בנפשו פנימה, הוא מתחיל לחשוב מחשבה גלותית, והגלות היא שוחד עבורו ומטה את שכלו ואת החב"ד שלו שיחשבו באופן גלותי, ואח"כ זה מתשלשל לרגש שבלב - שהוא כל כך הבהיל אנשים אחרים עד שהחל להבהל בעצמו, ועד שזה יורד ומתבטא במחשבה דיבור ומעשה שלו.

(קטעים משיחת ל"ג בעומר ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

מוקדש לז"צ הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** בהר"ר **ירמיהו הכהן ולאה** ע"ה **בלי** רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים - נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

אין עצה אחרת אלא לעשות רעש באמת..

כותב הרמב"ם¹: "לא ישא אדם אשה ודעתו לגרשה". וכפי שמוסיף במק"א² "שנאמר³ אל תחרוש על רעך רעה והוא יושב לבטח אתך".

ובענין זה נשאלת שאלה – ע"פ נגלה – בנוגע לכללות הנישואין דהקב"ה עם כנס"י, בעת מ"ת (כפי שכבר דובר פעם בארוכה⁴):

מכיון שמפורש בתורה 'וקם העם הזה וזנה וגו' ועזבתים גו"⁵, "וישליכם אל ארץ אחרת גו"⁶, נמצא, שבעת הנישואין, במ"ת, ה' בדעתו של הקב"ה לגרש, ח"ו, את כנס"י – היפך דין התורה (גם בנוגע להקב"ה, "מגיד דבריו ליעקב גו"⁷, "מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות"⁸) "לא ישא אדם אשה ודעתו לגרשה!?"

ואין לומר שבנדוד הרי זה באופן ש"הודיעה בתחלה שהוא נושא אותה לימים", שאז "מותר"² (מפני שאין זה באופן ד"יושב לבטח אתך") – שהרי, מובן וגם פשוט, שמכיון שהדבר תלוי בדעתם ורצונם ("אין האשה מתקדשת אלא לרצונה"⁹), בודאי לא יסכימו ישראל – בהיותם "עם חכם ונבון"¹⁰ – לנישואין שאינם אלא לימים בלבד!

ומכיון שכן, אין להקב"ה ברירה, כביכול, שהרי אסור לו לשאת אשה ודעתה לגרשה, ולאידך, "להחליפם"¹¹ באומה אחרת איני יכול!"

ומכיון שכן, בהכרח לומר שמלכתחילה אין כאן ענין של גירושין כלל, ומעולם לא הי' בדעתו לגרשה ח"ו, ובלשון ישעיה' הנביא¹² – נביא הישועה – "אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחתים" (בתמ"י), כלומר, אין מציאות כזו!!

ומה שיש למראית-עין וכיו"ב – יתרץ משיח צדקנו, או שכבר מתורץ הדבר – שאין זה אלא למראית-עין בלבד.

ומכיון שכן, מי מעכב בידו!?!...

בנוגע ליהודי – כותב הרמב"ם¹³ (בשיעור דיום השבת) ש"רוצה להיות מישראל ורוצה

(1) הל' גירושין פ"י הכ"א. (8) שמו"ר פ"ל, ט.

(2) הל' איסורי ביאה פכ"א הכ"ח. (9) רמב"ם הל' אישות רפ"ד.

(3) משלי ג, כט. (10) ואתחנן ד, ו.

(4) שיחת ש"פ קרח תשמ"ה סל"ג-מגג (התוועדות) ויש"נ. (11) רות רבה פתיחתא ג. וראה לקו"ש ח"א ע' 3.

(5) וילך לא, טז-יז. (12) ישעיה' נ, א.

(6) נצבים כט, כז. (13) הל' גירושין ספ"ב.

(7) תהלים קמז, יט.

הוא לעשות כל המצוות כו", אלא, "יצרו הוא שתקפו"; – אבל בנוגע להקב"ה – לא שייך דבר כזה!

ובמילא, מתחזקת עוד יותר הצעקה: "עד מתי"...

מכיון שהקב"ה נשא לאשה את כנס"י – חייב לזון אותה, ובמכ"ש וק"ו: אם הקב"ה זן את העולם כולו בטובו בחן בחסד וברחמים – ישראל עם קרובו, אשתו, על אחת כמה וכמה!

ובלשון הכתוב¹⁴: "שארה כסותה ועונתה לא יגרע", וכל זה – לפי הבנת וטובת האשה, כנס"י, שכן, אם יתן מזון ("שארה") המתאים לו אבל אינו מתאים לאשה (שאינה יכולה לאכלו, או שאינה מרוצה ממנו כו') – אין זה "שארה" (מזון שלה), ועד"ז בנוגע ל"כסותה" – בהתאם לצרכה וכבודה כו"¹⁵, ועד"ז בנוגע ל"עונתה" – באופן של פיוס וברצון דוקא (כמבואר ברמב"ם¹⁶).

ולכן, אין עצה אחרת, אלא אם כן לעשות רעש באמת ("מאכן דעם אמת'ן געוואלד")... (כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך, ואמר:)

לדפוק על השולחנות כמו שצריך לדפוק על השולחנות – אזי יצטרכו לשבור את השולחנות... ואז, לא יהי' היכן להניח הכוסות, ומה גם שאלו שישנים לא יהי' להם שולחן להשען עליו... ובמילא, מוכרחים השולחנות להשאר בשלימותם;

אבל, למאי נפק"מ מה קורה עם השולחנות וכל שאר הענינים, העיקר הוא – שצריכים את משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים, ובגלוי ממש, "מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו, ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה, וילחם מלחמות ה' וינצח, ויבנה מקדש במקומו"¹⁷, או באופן ד"זכו, עם ענני שמיא"¹⁸, שאז ירד ויתגלה ביהמ"ק מן השמים¹⁹.

ובפשטות – שבעגלא דידן ממש, "לא עיכבם אפילו כהרף עין", נראה את קיום היעוד "ואולך אתכם קוממיות", ונראה ש"לילה כיום יאיר", ונראה בגלוי את הפירוש של כל הברכות דשיעור חומש היומי באופן של ברכות נגלות, בטוב הנראה והנגלה למטה מעשרה טפחים, "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה", כולל – "הגדושה" (כמ"ש בסידורו של הבעש"ט), "כוסי רוי"²⁰, באופן ד"די והותר"²¹, במהרה בימינו ממש.

[ניגנו "ווי וואַנט משיח נא"ו" בהתלהבות עצומה משך זמן ארוך ביותר (שעה ומחצה!...)]

(משיחת ל"ג בעומר ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(14) משפטים כא, יו"ד. (18) סנהדרין צח, א.

(15) רמב"ם הל' אישות פ"ג ה"א ואילך. (19) פרש"י ותוס' – סוכה מא, סע"א. ועוד.

(16) הל' דעות פ"ה ה"ד. הל' איסורי ביאה פכ"א.

(17) הל' ב. (20) תהלים כג, ה. (21) ע"ד ויקהל לו, ז.

(18) רמב"ם הל' מלכים ספי"א.

